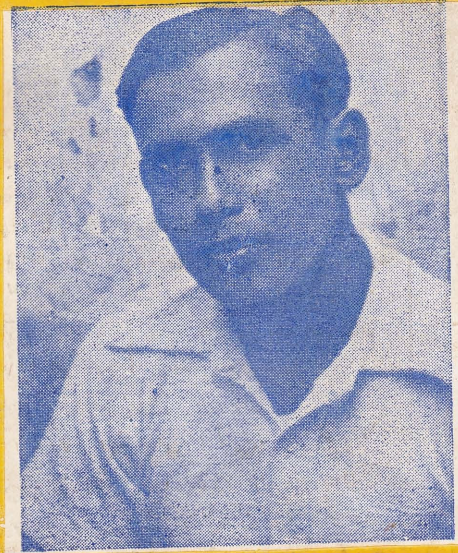

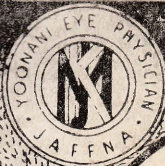
15

மறு
மலர்ச்சி

1ARUMALARCHCHI, JAFFNA.

30
சுதூ

SIRANETRANIANA

Regd No 2036

Thailam

சிர நேத்திராஞ்சனத்
தைலத்தையே எப்போதும்
கேட்டு வாங்குங்கள்!
சிரசு, கண் சம்பந்தமான சகல
ரோகங்களையும் நீக்கும்.

மு கஜெகநாதன்
சூநாநி கண்வைத்தியர்
ஸெரிய கடை யாழ்ப்பாணம்

KMJ

சிர நேத்திராஞ்சனத் தைலம்

ஒருமுறை
பாவித்து
உண்மை
அறியுங்கள்!

*

காலம் நீடித்த
நோயாளர்கள்
நேரிலோ அல்லது
கடித மூலமாகவோ
விபரம் தெரிந்து
கொள்ளலாம்.

இத் தைலத்தைத் தினந்தோறும் 20 சொட்டு வீதம் தலையில் தேய்த்து வாரமிரு முறை வெந்நீரில் ஸ்நானஞ் செய்தால், கண் புக்கைச்சல், கண் குத்து, கண்ணீர் வடிதல், கண் சொறிதல், கண் கூசல், பூளைசாறுதல், கண்ணில் பூ விழுதல், அந்தி மாலேக்கண்ண முதலிய கண் சம்பந்தமான சகல ரோகங்களையும் மூக்கடைப்பு, மூக்கால் நீர் வடிதல், தும்மல் முதலிய பீனிச வகைகளையும், பித்தமயக்கம், ஒருத் தலைவலி, கபால இடி, சொறி, சுழற்சி ஆகிய ரோகங்களையும் தீர்த்து உடல் சம்பந்தமாக ஏற்படக்கூடிய இருமல், இளைப்பு நரம்புத் தளர்ச்சி முதலிய ரோகங்களையும் நிவிர்த்திசெய்து, முக வசீராதையும் குளிர் ச்சியையும் ஞாபகசக்தியையும் கொடுக்கும்.

அஸ்மா, கசம், நீரழிவு முதலிய ரோகங்களுக்கும் ஓளவு சுகங் கொடுக்கும்.

சியாக்காய் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்யவும். 3 முழுக்கு வெந்நீரில் ஸ்நானம் செய்தபின் பச்சைத் தண்ணீரில் ஸ்நானம் செய்யலாம்.

2 அவுன்ஸ் சீசா ரூபா 3-25. 4 அவுன்ஸ் சீசா ரூபா 5-50.

“ஆவணி மாத மறுமலர்ச்சி இதழ் எங்கே? எங்கே?” என்று கேட்டவர்களுக்கெல்லாம் தனித் தனியே பதில்கள் எழுதிக் கை சலித்துப்போய்விட்டது. சென்ற வாரம் எழுதிய பல அன்பர்களுக்குப் பதில்கூட எழுதாமல் விட்டு விட்டோம், விரைவில் பத்திரிகையே அனுப்பிவிடலாம் என்ற நம்பிக்கையால், வாசகர்கள் மன்னிக்கவேண்டும்.

‘எலெக்ஷன் எலெக்ஷன்’ என்று நாடு அல்லோல கல்லோலப்பட்டது. இந்தத் தேர்தல் சென்ற முறைகளைப் போலல்ல. ஒவ்வொரு அபேட்சகரும் தமது கொள்கைகளையும், எதிர்ப்பக்கத்துப் பல வீனச்சையும் துண்டுப் பிரசுரங்களாக — கடதாசி

அகப்பட்டவரையில், அச்சுக்கூட வசதி கிடைத்த வரையில் — அச்சிட்டுத் தள்ளினார்கள். இதனால் அச்சுக்கூடங்களுக்கும் ஓயாத வேலை. இதில் நமது பார்வதி அச்சுத்தாரும் இயன்றாவு பங்கு பற்றினார்கள். மறுமலர்ச்சியோடு சம்பந்தப்பட்டவர்களும், தனிப்

பட்ட முறையில் தேர்தல் விழாவில் தங்கள் பங்கை எடுத்துக் கொண்டார்கள்.

இந்தக் காரணங்களால், மறுமலர்ச்சியின் ஆவணி மாத இதழ் தாமதமாயிற்று. இந்த இதழை ஆவணி, புரட்டாதி ஆகிய இரு மாதங்களுக்கும் சேர்த்து வெளியிடவேண்டியதாயிற்று.

‘இத்தகைய காரணங்களுக்காக ஒரு பத்திரிகை தனது ஒரு இதழைத் தவறவிடலாமா?’ என்று நீங்கள் கேட்கலாம். நியாயந்தான். தலைக்கு மேலே வெடிக்குண்டுகள் பறந்தபோது கூடப் பத்திரிகைகள் நிலைதளராமல் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் வந்து கொண்டிதானிருந்தன. ஆனால் மறுமலர்ச்சியின் நிலைமை அவ்வளவு தூரத்துக்கு

இன்னும் வளர்ந்துவிடவில்லை. யென்பதை ஒப்புக்கொள்கிறோம். கூடியவிரைவில் சில முன்னேற்ற கரமான ஏற்பாடுகளைச் செய்து முடிக்கலாமென நம்புகிறோம். அதற்கான ஆரம்பவேலைகள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. அன்பர்களின் ஆதரவு என்றென்றும் தொடர்ந்து வரும் என்ற நம்பிக்கையிருக்கிறது நமஸ்காரம்!

‘மறுமலர்ச்சி’யில் வெளியாகும் கதைகளில் உள்ள பெயர்கள் யாவும் கற்பனைப் பெயர்களே!

சுதந்திரம்

சுதந்திரம்!

சுதந்திரம்! சுதந்திரம்!! சுதந்திரம்!!!

ஆஹா! வாய் நிறைப, மனமார, உடலெங்கும் ஆனந்த உணர்ச்சி பொங்கச் சொல்லலாம் போலிருக்கிறது.

ஐந்து வயதுக் குழந்தை முதல் குடுகுடு கிழவர் வரை எவரிடத்திலும் "சுதந்திரம் வேண்டும்; சுயராச்சியம் வேண்டும்!" என்று சொல்லும் மனப்போக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

கிரியும் பாம்பும் போல, நாயும் பூனையும் போல முரண்பாடுகளுள்ள எத்தனையெத்தனையோ விதமான கட்சிகள் ஒவ்வொன்றும் தமது முதல் நோக்கமாக 'சுதந்திரம்' என்ற வார்த்தையையே எழுதிவைத்திருக்கின்றன.

'சுதந்திரம் என்றால் என்ன? அதனால் நாம் அடையும் நன்மை என்ன?' என்பவைகளைப்பற்றிக் கொஞ்சமும் உணராதவர்கட 'சுதந்திரம் வேண்டும்!' என்றுதான் சொல்கிறார்கள்.

இவ்வளவு பரிபூரணமாகச் 'சுதந்திரம் வேண்டும்' என்ற எண்ணம், நமக்கு எப்படி வந்தது? எங்கிருந்து வந்தது?

ஆம், 'சுதந்திரம் நமது பிறப்புரிமை' என்ற கோஷம் வடக்கேயிருந்து வாடைக்காற்றோடு நம் காசில் வந்து புகுந்தது. பாரதத் தாயின் அரும் பெரும் தலைவர்கள் சுதந்திரத்தை எண்ணி எண்ணி விட்ட பெருமூச்சுகள் நம் தேகத்தையும் ஸ்பர்சித்தன. ஒப்பற்ற தியாகிகள் இந்திய மண்ணிலே சிந்திய இரத்தம் நம் மீதும் தெறித்தது.

இவ்விதமெல்லாம் நமக்குச் சுதந்திர உணர்ச்சி ஊட்டிய பாரத புண்ணிய பூமி, இன்று பரிபூரண சுயராச்சியத்தை அடைந்து விட்டது. அசோக சக்கரம் பதித்த மூவர்ணக் கொடிவானளாவப் பறக்கின்றது!

புனித சின்னமான அந்தச் சுதந்திரக் கொடியை இந்த இதழின் மேலட்டையில் பொறித்து, நமது மகிழ்ச்சியையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

அ. வி. மயில்வாகனன், B. A., B. Sc.

சில வருடங்களுக்கு முன்னே பல பத்திரிகைகளிலும் “கோவை வாணன்” என்ற புனை பெயரில் பலவிதமான கட்டுரைகளும் எழுதிக்கொண்டிருந்தாரே ஒருவர், அவர் யார்? அவரைப்பற்றி உங்களுக்கு ஏதாவது தெரியுமா? என்று நமது நண்பரொருவர் கேட்டிருந்தார். “ஆமாம். அவரைப்பற்றி நன்றாகத் தெரியும். அவர் இப்போதும் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் எழுதிக்கொண்டுதானிருக்கிறார். நாடோடிப் பாக்கள் கூடச் சேர்க்கிறார் “மறுமலர்ச்சியிலும் எழுதுகிறாரே! என்று சொன்னோம். கோப்பாயைச் சொந்தஆராகக் கொண்டவரான திரு அ. வி. மயில்வாகனன் அவர்களே ‘கோவைவாணன்’ என்ற பெயரில் முன்பு எழுதியவர். அவர் பதிப்பித்த “தேசிகர் கிளைவுமலர்” மிகச் சிறந்த வெளியீடு என்று பலராலும் பாராட்டப்பெற்றது.

இலங்கைச் சர்வ கலாசாலையில் முதன் முதல் நடாத்தப்பட்ட ‘தமிழ் டிப்ளோமா’ பரீட்சையில் தேறிப்பட்டம்பெற்ற திரு. மயில்வாகனன் அவர்கள் லண்டன் சர்வகலாசாலையின் B. A. (தாய்நாட்டு) B. Sc. என்னும் பட்டங்களையும் பெற்றதோடு சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் மூன்றாண்டுகளாக ஆராய்ச்சி மாணவராயிருந்து வசன இலக்கிய வளர்ச்சிப்பற்றி ஆராய்ந்து Development of Prose Literature என்னும் நூலெழுதி வெளியிட்டுள்ளார். அவர்கள் எழுதிய “பாலரைப் பயிற்றல்” என்னும் நூல் சமீபத்தில் வெளிவரவிருக்கின்றது.

முதலில் ரோயல் கல்லூரி ஆசிரியராயிருந்து பின்பு பாடசாலைப் பரிசோதகராகக் கடமையாற்றுகின்றார்கள். தமது உத்தியோக நியத்தமாகப் போகுமிடங்களின் வரலாற்றுச் செய்திகளையும் அங்கங்கே வழங்கும் நாட்டுப் பாடல்களையும் அச்சேறாத நூல்களையும் சேர்ப்பதில் பெருவிருப்புடையவர். இவ்வனுபவங்களைப்பற்றி “Rambles in the Jungles” என்று ஓர் நூல் தொகுக்கின்றார்.

‘மறுமலர்ச்சி’யின் வளர்ச்சியில் அதிக சிரத்தையுள்ள திரு. மயில்வாகனன் அவர்களுடைய உருவப்படத்தைப் பெருமையுடன் இவ்விதழில் வெளியிடுகின்றோம். *

பழைய நினைவுகள்

அ. வி. மயில்வாகனன் B. A., B. Sc

நான்கு வருடங்களுக்கு முன் இராம கிருஷ்ண மடத்தில் சுவாமி விபுலானந்த ரவர்களைச் சந்தித்தபோது, யாழ்நூல் முதல் எட்டுப் பக்கம் மாத்திரம் அச்சாகி ஆபோலை (Proff) காண அனுப்பப்பட்டிருந்தது. அப்பொழுது அவர் தம்முடைய பாக்களை வாசிக்கச் சொல்லி விளக்கியும் காட்டினார். அவர் தாமே அமைப்பித்த யாழ்நீயும் எடுத்து வந்து சுதிகூட்டி மீட்டார். சரங்களை மாற்றினார், பண்களைப் பாடினார்.

“கோட்டும் அசையும் தூக்கும் அளவும்

ஒட்டப் புணர்ப்பது பாணி யாகும்” என்று விளக்கினார். ஒருவருக்கும் விளங்கவில்லை!

பின்பு:- ‘Octave, Overtone, Monotone, Node, Auti node’ என்ற ஆங்கில முறைக்கும் இதற்கும் உள்ள தொடர்பு யாதெனக் காட்டினார். ஒருவாறு விளங்குபோல் தோன்றியது.

“ஏன் சுவாமி, பலருக்கு விளங்காத நூலாக மறைபொருளாய் வேதம்போல் மாறிவிடுமே உங்கள் நூல்! என்றேன். அவர் சிரித்துவிட்டு “தமிழ்நாட்டில் ஒரு ஐந்து அல்லது ஆறு பேருக்கு இது விளங்கிவிட்டால் அதவே போதுமானது. அவ்வளவில் என்னுடைய நோக்கம் பூர்த்தியாய்விடும்” என்றார்.

● எட்டு வருடங்களுக்குமுன் தமிழில் விசேஷ கலைமாணிப் பரீட்சை (B. A. Hons. Dip.) நடந்தது. அதற்குச் சுவாமிகளே பரீட்சகரும் புள்ளி வரையறுப்போரும் ஆனார். எழுத்துப் பரீட்சையும் நேர்முகப் பரீட்சையும் முடிந்தன. பரீட்சை முடிவு பிரசுரமாகவில்லை. ஒருநாள் மாலை அவருடைய மடத்திற்குப் போனேன். அவர் நிலத்தில் கமலாசனமாக இருந்து ஏதோ எழுதிக்கொண்டிருந்தார். என்னை அறைக்கு வெளியே கண்டவர்:- “Hallow Young Man! Come” என்றார். ‘ஆம் சுவாமி’ என்றுவிட்டு உள்ளே சென்று பணிவுடன் முன்னிலையில் நின்றேன். அவ்வளவில் எழுதி முடித்துவிட்டு என்னையே பார்த்துக் கொண்டு பேசாமல் இருந்தார். அரைரணிரேம் சென்றிருக்கும். ஒருவரும் ஒருசொல்லேனும் பேசவில்லை. கேட்டால் மறுமொழி சொல்லுவதென்று என்னில் பேசாதிருந்தேன். அவரோ யோசனையில் இருந்தார். ஒன்றும் கேட்கவில்லை. நற்றில் ‘ஆம் சரி தானே’ என்றுவிட்டு எழுந்து வேறுவிஷயங்கள் பேசத் தொடங்கினார். இந்த மவுனநிலையின் பொருளை இன்னும் தான் நினைத்துப்

பார்க்கின்றேன். உளக் கண்ணாடியில் தோன்றுகின்றது, அவருடைய நூல்போல் விளங்கவில்லை.

● சேன்ற வருஷம் குருணாக்கலில் சைவ மகாசபை ஆண்டு விழா நடந்தது. கூட்ட முடிவில் சுவாமியாருக்கு இலேசான இடியப்பம் உணவாகத் தயாரித்து ஓர் அம்மையார் வைத்திருந்தார். “நீயும் வா” என்று கூப்பிட்டார் சுவாமிகள். எனது பனச் சந்தோஷத்திற்கு அளவில்லை. பரிமாறியபோது அவருக்கு இரண்டோ மூன்றோதான் உண்ண இயலும் என்று மெல்ல மெல்ல உண்டார். அதற்கிடையில் நான் ஒரு பதினேந்துக்கு முடிவுசுட்டி விட்டேன். சாப்பிட்டு முடியும்போது வடை வந்தது. அவர் உருசி பார்க்க ஒன்றை மாத்திரம் எடுத்துக் கொண்டார். நானே உபசாரத்திற்குக் காத்திராமல் உண்டேன். ‘இனி முடியாது’ என்று மேசையைவிட்டு விலகி இருக்க, அந்த அம்மாள் அதன் பின்பும் சாப்பிடத் தூண்டினார்கள். உண்மையில் என்னால் முடியவில்லை. சுவாமியார் திரும்பிப் பார்த்து, “என்ன மயில் வாகனம், உன்னால் இன்னும் ஒரு வடை சாப்பிட முடியாது என்கிறாயோ?” என்று சிரிப்போடு கேட்டார். உடனே வடை உள்ளே இறங்கியது! யாவரும் சிரித்துவிட்டனர். அடிகளாரின் ஹாஸ்யச் சுவை வடையிலும் பார்க்கச் சுவைத்தது.

● 1939-ம் ஆண்டு ஆடி மாதம் வரையில் மட்டக்களப்பிலும் கொழும்பிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் சுவாமிகளுக்குப் பிரியா விடை நடத்தினார்கள். சுவாமிகள் வடக்கே இம்மயம் போக உத்தேசித்தபடியால் பண்டிதன்மார் யாவரும் கூடிப் பிரியாவிடை கொடுத்தனர். ஒவ்வொரு பண்டிதரும் ஒவ்வொரு பாட்டுப்பாடி வாழ்த்தினர். சுவாமியார் மடத்திற்குத் திரும்பி வந்து பிரயாணத்திற்கு ஆபத்தங்கள் செய்தார். அப்பொழுது அங்கே சென்று அவருக்குச் சில உதவிகள் செய்தேன். சுவாமியார் தன் பிரியாவிடைகளைப்பற்றி ஹாஸ்யமாகப் பேசிக்கொண்டு, “Every Pandit composed a song on me according to the Pandits fashion!” என்று சிரித்தார்.

“அகஸ்திய முனிவர் தெற்கே வந்தார், நாயன்மார்கள் தெற்கே வந்தார்கள்; இலங்கைப் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியன் மார் பலர் வடக்கிருந்து தெற்கே வந்தவர்கள். சுவாமிகள் மாத்திரம்தான் பத்திரிகாசிரியராகத் தெற்கிருந்து வடக்கே செல்லுபவர்” என்று அங்குள்ள ஒருவர் சொன்னார். அதற்கு அவர் சிரித்துக்கொண்டு, “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்றார். மேலும், This is an Island. Here, we develop insular qualities only. we must go to the wide world to study men and things” என்றார். பரந்துபட்ட லோக்கமுடையவர் சுவாமி. அவரைத் தமிழ்நாடு மாத்திரமல்ல, உலகமே சிறிது காலத்துள் போற்றிச் சிரமேல் வைக்கும்.

“அக்காலத்தான் ‘யாழ்நூலின்’ மொழிபெயர்ப்புக் காலம்”*

இலக்கண மாறுபாடு

1

“தொல்காப்பியர் காலத்திற்கும் நன்னூலார் காலத்திற்கும் மிடையில் தமிழிலக்கணத்திலேற்பட்ட மாற்றத்தை அறிந்துள்ளவர் எனும் இன்றைய புதுமைத் தமிழில் காணப்படும் புதிய விசுதிகள், வேற்றுமைகள், சந்திகள் வினைமுடிபுகள் முதலியவற்றைக் கண்டு சீறவேண்டியதில்லை” என்று கூறும் கட்டுரையாளர், அப்பதிய விசுதிகள், வேற்றுமைகள், சந்திகள், வினைமுடிபுகள்தாம் யாவை என்று கூறவில்லை. “இது பற்றித் தமிழறிஞர்கள் என்ன கருதுகிறார்கள்” என்றொரு வினாவும் இறுதியில் வந்துள்ளது.

இக் கட்டுரையை எழுதியவர் யாவர் எனக் கூறாமல் ‘பரம்’ என்னும் புனைபெயரைத் தாங்கிக் கொண்டார். முதலாவது இவர் எடுத்துக் காட்டிய நன்னூல் சூத்திரத்திற்கு இவர் கருத்துப்படி இக்காலத்தில் வழங்கும் இலக்கண மாறுபாடுகள் அனைத்தையும் கொள்ளவேண்டுமென்பது பொருளல்ல. அம் மாறுபாடுகளை உலக வழக்கோடு ஒப்பக் கொள்ளலாமாயின் நன்னூலார் இலக்கணம் எழுதுவானேன்? இலக்கண மாறுபாடுகளை மாறுபாடுகளாக வராமாயின் அவற்றையுங் கொள்க என்று பவணந்தியார் இச் சூத்திரத்தாற்

கூறினர். பவணந்தியார் மட்டுமா, தொல்காப்பியருமே 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அவ்வாறு கூறினர். புதியன உளவாயின் அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளப் புலவரெவரும் மறார் என்பதனை இக் கட்டுரையாளர் அறியார்.

இதுகாலை பண்டிதன்மார் கண்டனத்திற்கு இலக்காவார் அனைவரும் இலக்கண இலக்கியங்களைச் சிறிதும் கல்லாமல் வாதம் நிகழ்த்துவாரும், ஒரு சிறிது கற்று வாதம் நிகழ்த்துவாருமே. அதனால் கல்லாதார் கூற்று புலவராலேனும் புலவரல்லாதாராலேனும் கொள்ளப்படா தாயிற்று. நம் தமிழ் மொழியைத் திருத்தவேண்டுமாயின் கற்றுத் திருத்துதல் வேண்டும்.

— வ. கந்தையா.
(கொழும்பு ரோடியோலில்)

2

தமிழிலக்கணத்தில் ‘பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல்’ என்பதை இலக்கணப் புலவர் எனும் ஏற்க மறுக்கவில்லை. அவர்கள் மறுப்பது பழையன கழித்தலையும் புதியன புகுத்தலையுமே பன்றிக் கற்றறிந்தோர் வழக்கில் காலத்தால் நேரும் பொருத்தமான மாற்றங்களை யன்று.

வளர்ந்து வருகின்ற எம்மொழி யிலும் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மையே. அது போன்றே, அம் மாற்றங்கள் ஒரு மொழியின் ஆக்கத்திற்கும் அழிவுக்கும் காரணமாவன என்பன மறுக்கமுடியாத உண்மை. மொழியாக்கத்திற்கான மாற்றங்களை ஏற்றுப் போற்றுவதும், மொழியழிவுக் காவனவற்றைக் களைந்தெறிவதும் மொழியறிஞர் கடமை. இதற்காகவே இலக்கண நூல்கள் இயற்றப்பட்டன.

கல்லாத மக்களின் பேச்சு மொழிகளைச் சேர்ப்பதினாலும், பிறமொழிச் சொற்களை வரையறையின்றிக் கலப்பதினாலும் ஒருமொழி வளர்ச்சி யுறுவது போல ஒருசிலர்க்குத் தோன்றிய போதிலும், அதனால் அம்மொழி தனக்கேயாகிய தனிப் பண்பை இழந்துவிட நேருகிறது. மற்றைய மொழிகளின் நிலைமை எவ்வாறிருந்தாலும் தமிழுக்குரிய உயர்-தனிச்-சேம் - மொழி என்னும் பெருமைக்குப் பழுது நேர்த்துவிடும்.

பொதுமக்களின் பேச்சு வழக்குத் தமிழில் உயிர்ப்பு இருக்கிறதென்று கூறி, அதை எழுத்து மொழியாக இலக்கிய மொழியாகக் கொள்ளலாமென்பது பிழையான கருத்து. ஏனெனில், கல்லாத மக்களின் பேச்சு வழக்குத் தமிழ், பல காரணங்களால் காலத்துக்குக்காலம் தேய்ந்து தேய்ந்து உருக்குலைந்து திரிவது, நிலையான

இலக்கியத்துக்கு அதைக் கருவியாகக் கொண்டால், சில ஆண்டுகளுக்குள்ளேயே அவ்விலக்கியம் பயனற்றதாய்விடும்.

மேலும், வழக்குத்தமிழ் இடத்துக்கிடம், இனத்துக்கினம் பலவித மாறுபாட்டோடு வழங்குவது. ஒரிடத்துப் பேச்சு — ஒரினத்துப் பேச்சு, மற்றோரிடத்துக்கு — மற்றோரினத்துக்கு ஏச்சாக இருக்கிறது! இவற்றுள் கொள்ளப்படுவது எது? தள்ளப்படுவது எது?

அங்கங்கேயுள்ளவர்கள், அவ்வவிடத்து வழக்கு மொழிகளைக் கையாளலாமே எனில், அது மிகப் பெரிய தீங்காய் முடியும். இப்படிச் செய்தால் இன்றுள்ள ஒரே தமிழ்மொழி சிலகாலத்தில் ஒன்றோடொன்று தொடர்பற்ற ஒன்பது மொழிகளாகி விடவுங்கூடும்! அதுவுமன்றிப் பன்னெடுங் காலமாகப் போற்றிப் பாதகாத்த பழந்தமிழிலக்கியக் கருவில்களெல்லாம் பொருள் விளங்காப் பயனற்ற பொருளாகிவிடும்!

இனி, ஆங்கிலம், ஹிந்தி முதலிய மொழிகள் பிறமொழிச் சொற்களையும் இலக்கணங்களையும் தம்மோடு சேர்த்துக்கொண்டு வளம்பெற வளர்ந்து விட்டன என்று சொல்லப்படுகின்றது. இது உண்மையே. இவை காலத்தால் மிகப் பிற்பட்டவை, போதிய சொல்வளம் இல்லாதிருந்

தலை. ஆகையால் இவற்றிற்கு இத் தேவை ஏற்பட்டது. இதனால் இவை தூயமொழிகள் என்ற சிறப்பை இழக்க நேர்ந்தது. தமிழின் நிலை வேறு. இது பல நூற்றாண்டுகளின் முன்பிருந்தே சொல்வளமும் இலக்கண இலக்கியச் சிறப்பும் பெற்றுவரும் மொழி. இன்றைய விஞ்ஞான வழக்குக்கு வேண்டிய சொற்களைத் தவிர வேறு எவ்வகை வழக்குக்கும் வேண்டிய சொற்கள் தமிழில் நிறையவுண்டு. எழுதுவோரின் சோம்பலினால் வழக்கொழிந்த பல சொற்கள், இன்றைய தேவைக்குப் பயன்படக்கூடியன. விஞ்ஞான வழக்குக்கு வேண்டிய புதுச் சொற்களை ஆக்குவதிலும் பொருத்தமான பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழாக மாற்றியமைப்பதிலும் அத் தேவையை நிறைவாக்கலாம். எதற்கும் கட்டுப்பாடு வேண்டும். இலக்கணக் கட்டுப்பாடின்றி மொழியை வழங்குதல் “அரங்கின்றி வட்டாடியற்று” (கோடுவரையாமல் விளையாடுவதைப் போன்றது).

ஆகவே, தமிழின் சீருக்குக் கேடு நேராத வகையில் செய்யும் சிருத்தத்தை — அதுவும் தமிழறிந்தவர் செய்யும் சிருத்தத்தைத் தமிழுலகம் மருது ஏற்றுக்கொள்ளுமென்று நம்புகின்றேன்.

“ஐயாறன்”

* * *

தமிழிலக்கண மாறுபாடுகள் சம்பந்தமாக அடுத்த இதழில் “இரட்டையர்கள்” எழுதுகிறார்கள்.

தெரியாதா?

கூடுகட்டி முட்டையிடும் குருவிக் குலங்களுக்கு வீடுகட்டி வாழும் அந்த வித்தை தெரியாதா?

வீடுகட்டி வாழ்ந்தொழுங்கு விதி வகுத்து ஒற்றுமையாய்ப் பாடுபடும் எறும்புக்குப் பறையத் தெரியாதா?

காலக் குறிப்பறிந்து காதல்செயும் விலங்குகட்கு சீலக் குடித்தனங்கள் செய்யத் தெரியாதா?

தெரியாமல் என்ன? எலாம் தெரியுந்தான்; ஆனாலோ புரியாதாம் அவ்வவற்றின் போக்கிம் மனிதருக்கு.

*

வாழப் பிறந்த அந்த வர்க்க உயிர்க் குலங்கள் தாழும் வகையொழிக்கத் தவிர்த்ததிவை; வேறென்ன?

— நாவற்குழியூர் நடராஜன்.

வென்றுவிட்டாயடி,

ரத்தின!

சேன்ற இதழில்:

[**ரத்தினு எழுதுகிறார்:-** என் தாயார் இறந்து போனார். தகப்பனார் மலேயாவில். பெத்தாச்சிதான் என்னை வளர்த்தவர். கிறீஸ்தவ சமூகத்திலேயே நான் மிகவும் துடுக்கான பெண். 16 வயதில் உடுவில் பெண்பாடசாலையில் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். ஒருநாள் வழியில் ஒரு 'கவர்' கிடைத்தது. அதனுள் ஒரு இளைஞனின் போட்டோவும், அதேபோல் பெரிய படமொன்றும் இருந்தன. பின்னுக்கு அவன் விலாசம் இருந்தது. 'சனிக்கிழமை சந்தித்து இழந்த பொருளின் அடையாளம் சொன்னால் தருவதாக' அவனுக்கு எழுதினேன். சனிக்கிழமை அவனுடைய படத்தை எடுத்து வேடிக்கையாக முத்தமிட்டுவிட்டு கிமிர்ந்தேன். அவன் படலையைத் திறந்துகொண்டு வந்தான்!]

நான் சற்றுமுன் செய்த காரியத்தினால் படபடக்க நெஞ்சிலே அமைதியை வரவழைத்துக் கொண்டு "வாருங்கள்!" என்று அவனை மலர்ந்த முகத்துடன் வரவேற்றேன்.

"ஓ! மிஸ் ரத்தினம் தம்பிமுத்து.....நீர்தானா?" என்று கேட்டுக் கொண்டே, அவன் நாற்காலியில் அமர்ந்தான்.

"ஆமாம்; உங்களுக்கு....."

"உம்மை முன்பே கண்டிருக்கிறேன்!"

"ஓ!"

"நீர் பள்ளிக்கூடம் போகிறவருகிற சமயங்களில் கண்டிருக்கிறேன்"

'ஆள் ஒரு மாதிரிப் பேர்வழிதான்' என்பது

உறுதியாயிற்று. நான் சிரித்தேன்; அவனும் சிரித்துக் கொண்டே, "என்னைத் தெரிகிறதா?....." என்றான்.

"தெரிகிறது; 'ஒருவரின் படத்தைக்கண்டு, அதன்மூலம் அடையாளம் தெரிந்துகொள்ளாத மண்டகம்' என்று என்னை நினைத்தீர்களோ?"

"மன்னித்துக்கொள்ளும்! அந்தமாதிரியெல்லாம் உம்மைப் பற்றி நினைப்பேனா? ஆனால், ஒரு விஷயத்தல் பிழை விட்டு விட்டீரே!"

"நானா?"

"ஆமாம், நான் இழந்த பொருளை அடையாளம் சொன்னால்லவாதருவதாகச் சொன்னீர்."

இப்போது அடைபாளத்தையும்
நீரே சொல்லிவிட்டீரே!”

“ஓ...ச்...” — நான் உதட்டை
க்கடித்துக்கொண்டு சிரித்தேன்.
அவனுடைய படம் என்னிடம்
இருப்பதாகச் சொல்லிவிட்டேன்
அல்லவா? என்னுடைய வாயா
டித்தனமும் இவனிடம் தோற்று
விடும்போலல்லவா இருக்கிறது!
அவன் வெற்றிச் சிரிப்புடன்,
“நல்லதாயிற்று; இனிமேல் அடை
யாளம் கேட்கவேண்டிய தொந்த
ரவு உமக்கு இல்லை! அந்தப் படங்
களைக் கொடுத்துவிடுகிறீரா?”
என்றான்.

நான் டக்கென்று ‘படங்களா?’
என்றேன். அவனை ஏமாற்றுவ
தற்கு இன்னும் என்னிடம் ஒரு
‘பிடி’ இருப்பது குறித்து சந்
தோஷமடைந்தேன். ஒரே ஒரு
படந்தான் என்னிடம் இருப்ப
தாகச் சொல்லலாமல்லவா? என்
னுடைய இந்த ‘களவு’ அவனுக்
கு உடனே விளங்கிவிட்டது.
அவன் குறும்பாகச் சிரித்துக்
கொண்டே, “என்னுடைய படத்
தின்மேல் உமக்கு ஆசையிருந்
தால் நீர் ஒன்றை எடுத்துக்
கொள்வதுபற்றி எனக்கு ஆட்
சேபனையிலலை. ஆனால் அதற்காக
நீர் பொய்சொல்ல வேண்டாம்!”
என்றான்.

என்னுடைய நெஞ்சு படபட
வென்று துடித்தது. என்ன துணி
வாகச் சொல்கிறான்; அவனு
டைய படத்தின்மேல் எனக்கு
ஆசையாமே!என்னுடைய
உணர்ச்சியை வெளிக் காட்டா
மல் நான் சமாளித்துக்கொண்டு,
“சேச்சே! உங்கள் படத்தை

எனக்கேதற்கு! என்னிடம் ஒரே
ஒரு படந்தான் அகப்பட்டது.
அதையும் இதோ தந்துவிடுகி
றேன்” என்று சொல்லிவிட்டு,
உள்ளே போனான். முதலில்
பெத்தாச்சியிடம் போய், தேநீர்
தயாரிக்கும்படி சொல்லிவிட்டு,
அந்த ‘கவ’ரை எடுத்தேன்.
பெரிய படத்தை எடுத்து மேசை
யுள் வைத்துவிட்டு சிறிய போட்
டோவைப்பார்த்தேன். என் சட்
டையிலே அதை நன்றாகத்
துடைத்தேன். என் உதடுகளின்
ஸ்பரிசுத்தால் அது நனைந்திருக்
குமோ என்ற சந்தேகம் எனக்கு!
பிறகு அதைக் கவரில் போட்டுக்
கொண்டு வெளியே வந்து, “இந்
தாருங்கள்; இதற்குள் ஒரே ஒரு
படந்தான் இருந்தது. பார்த்துக்
கொள்ளுங்கள்!” என்றேன்.
அவன் அதை வாங்கி அவசர
அவசரமாக உள்ளே இருந்த பட
த்தை எடுத்தான். அப்போதும்
நான் சிரித்துக்கொண்டே, “ஒரு
சமயம் நீங்கள் இரண்டு படங்களை
வைத்திருந்தாலும், ஒன்று வே
றெங்காயினும் விழுந்திருக்கக்
கூடும். தயவுசெய்து என்னைமாத்
திரம் ‘கள்ளி’ என்று நினைத்து
விடாதீர்கள். உங்கள் படத்தை
வைத்திருந்து நான் என்ன செய்
யி?” என்றேன். நான் சொல்லி
வாய் மூடுமுன் அவன் ‘கல கல’
வென்று நகைத்தான்; என்னைக்
கேனியாகப் பார்த்துக்கொண்டே
விழுந்து விழுந்து சிரித்தான்.
எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை.
“ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்?” என்
றேன்.

அவன் ஒருமாதிரியாக சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டு “நீர் கள்ளி இல்லை; ஆனால் ‘திருடி!’” என்றான்.

நான் திகைத்தேன்.

“ஆனாலும் பழக்கம் போதாது; இந்தமாதிரி முன்யோசனையில்லாமல் திருடினால் அகப்பட்டீக்கொள்ள வேண்டியதுதான்!” என்று கூறி அவன் மேலும் சிரித்தான்.

நான் கோபம் கொண்டவள் போல, “ஏன் வெருட்டுகிறீர்கள்?” என்றேன்.

“யார்? நானா வெருட்டுகிறேன்? மிஸ். ரத்தினாவல்லவா, பாலகிருஷ்ணனை வெருட்டுகிறார்!”

அவன் மேலும் சிரித்துவிட்டுச் சொன்னான்: “இந்த ஒரு படத்தான் உமக்குக் கிடைத்ததென்றால், என்னுடைய விலாசம் உமக்கு எப்படித் தெரிந்தது? மற்றப் படத்தின் பின்பக்கத்திலல்லவா, விலாசம் எழுதியிருந்தேன்!”

நான் கைகளால் முகத்தை மூடிக்கொண்டு சிரித்தேன். ஆண்டவனே, இவ்வளவு மூடமாகவா போய்விட்டேன் நான்?

‘மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்!’ என்று கூறிவிட்டு எழுந்து உள்ளே ஓடினேன்.

படத்தை எடுக்கப்போனவள், ஏதோ நினைத்துக் கொண்டு, சமையலறைக்குப் போனேன். பெத்தாச்சி தேரீர் தயாரித்து விட்டார். அதை எடுத்துக் கொண்டு வந்து பாலுவின் முன்னால் வைத்தேன். அவன் அதை எடுத்துக்கொண்டே, “வந்தனம், உமக்கு மிகவும் சிரமம் கொடுத்து விட்டேன்” என்றான்.

“எனக்கா சிரமம்? உங்களுக்குத் தான்

”

அவன் சிரித்துக்கொண்டே, “இந்தமாதிரி ஒருபெண் சிரமம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தால் எவ்வொரு சனிக்கிழமையையும் அதற்காக எதிர்பார்த்துக்கொண்டல்லவா இருப்பேன்!” என்றான்.

அவனுடைய வார்த்தைகள் என்னுடைய உள்ளத்தில் ஏதோ ஒருவித இன்னிசையை எழுப்பின.

“பேச்சுக்காக இப்படித்தான் சொல்வீர்கள். உங்களுக்குக் காரியமில்லாவிட்டால் ஏன் வருகிறீர்கள் இங்கே?”

“உமக்கு விருப்பமில்லாவிட்டால் நான் வரவில்லை”

“ஐயையோ!”

“அப்படியானால், அடுத்த சனிக்கிழமை.....”

“கட்டாயம் வாருங்கள்; எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன்!”

பிறகு அவன் என்னைப்பற்றிய விபரங்களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டான். தன்னைப்பற்றியும் சொன்னான். அவனுடைய சொந்த ஊர் சாவகச்சேரி. இங்கே மாமனாருடைய வீட்டினிருந்து இந்துக்கல்லூரியில் படிக்கிறானாம்.

“நேரமாகிறது; அங்கப் படத்தையும் கொடுத்தால், போய்விடுகிறேன்”

நான் தலையசைத்து, “அதை இப்போதே தந்தால் அடுத்த கிழமை வரமாட்டீர்கள். அடுத்த கிழமை வருகிறபோது தான் தருவேன்!” என்றேன்.

அவன் எழுந்துகொண்டே, “அதற்கென்ன, அடுத்த வாரம் வாங்கிக்கொள்கிறேன். ஆனால்;

ஒரு எச்சரிக்கை: படத்தை பழுதாக்கி விடக்கூடாது. அடிக்கடி எடுத்துப் பார்த்தால் கசங்கிப் போகும்!" என்றான்.

நான் உதட்டைக் கடித்து பொய்க் கோபம் காட்டினேன். அவன் சிரித்துக் கொண்டே, "நமஸ்காரம். அடுத்த சனிக்கிழமை வருகிறேன்" என்று கூறி விட்டு, திரும்பி நடந்தான். நான் ஒருவித இன்ப உணர்ச்சியுடன் அவனையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றேன். அவன் மறைந்ததும் ஓடிப்போய் அந்தப் படத்தை எடுத்துப் பார்த்தேன்.

*

அடுத்த சனிக்கிழமை அவன் தவறாமல் வந்தான். அவன் நிச்சயமாக வருவானென்று தெரிந்திருந்தும், அவன் வந்து சேரும் வரை என் மனம் ஏங்கிக்கொண்டு தானிருந்தது. என் வாழ்வில் ஏற்பட்ட ஒரு புதிய அனுபவம் இது.

அவன் வந்தான். தன்னைப் பற்றி இன்னும் பல விவரங்கள் சொன்னான். தனக்கு இருபத்தொரு வயதாகிறதென்றும், இப்போது 'எஸ். எஸ். ஸி.' தான் படிப்பதாகவும் சொன்னான்.

"சூரப்புவிதான்! உங்கள் படிப்பு ஒரு கரை சேருவதற்கு நீங்கள் நீழிகாலம் வாழவேண்டும்" என்றேன்.

"ஓகோ, பகிடியாய் இருக்கிறதோ உமக்கு? இப்போது எங்கள் வகுப்பில் இரண்டாவது பையன் நான்தான். வயதைக் கேட்டு யோசிக்கிறீரா? நான் தமிழ் 'எஸ். எஸ். ஸி.' வரை ஏற்கெனவே படித்துப் பாஸ் பண்ணிவிட்டுத் தான் 'ஏ பி லீ டி'க்கு வந்தேன்;

தெரியுமா?"

"ஓ! அப்படியானால் உங்களுக்குத் தமிழ்ப்பாடம் வெகுலேசாக இருக்கும்!"

"லேசா? தமிழிலே நான் பெரிய பண்டிதராக்கும்! தமிழிலே ஒரு பாட்டுச் சொல்கிறேன்; கேட்கிறீரா?"

"ஓகோ, சங்கீதம் கூடத் தெரியுமா, உங்களுக்கு?"

"சங்கீதமில்லை; அந்தப் பாட்டின் கருத்துக்காகச் சொல்கிறேன்"

"ஐயையோ, தமிழ்ப் பாட்டை அதன் கருத்துக்காகக் கேட்கவா?....."

"பயப்படவேண்டாம்! நானே பொருளும் சொல்லிவிடுகிறேன்"

"அப்படியானால் சரி, பாட்டைச் சொல்லுங்கள்!"

பாலு தொண்டையைச் செருமிக்கொண்டு பாட்டை ஆரம்பித்தான்.

"சுளிகோள் பாய்பரி

துள்ளவொர் தோகையாள்

வழுவீ வீழுவற

றுளையொர் வள்ளல்தான்

எழுவின் நீள்புயத்

தாலேதே தேந்தினான்

தழுவி நின்றெழி

யான்தரை மேல்வையான்

வீளங்குகிறதா?"

"என்னவோ? ஏதோ....."

"அதன் பொழிப்பை மாத்திரம் சொல்கிறேன்: பெண்மணியொருத்தி குதிரைமேல் சென்றாள். குதிரை துள்ளிற்று. சரிந்தாள். நல்ல வேளையாகப் பக்கத்தில் வந்த ஓர் இளைஞன் அவளை ஏந்திக்கொண்டான். ஆனால்..."

"என்ன ஆனால்?"

"நிலத்திலே விட்டானில்லை.

அவனைத் தழுவிய வண்ணமே
நின்றுவிட்டான்!”

“சீச்சீ! இதுதான் தமிழ்ப்புல
வன் பாடியதோ! எந்த வம்பனே
.....”

“வம்பனில்லை: கம்பன்தான்
பாடினான்! ராமாயணத்திலே
ராமன் வில்லை முறித்தான் என்ற
செய்தி கேட்டுத் தசரதன் புறப்
பட்டபோது அவனோடு வந்த பரி
வாரத்தில் நடந்த ஒரு சிறு சம்
பவம் இது!”

“இவையெல்லாம்.....”

“இதுமாதிரமா? வேறு சில
பாட்டுகளை நான் சொன்னால்
நீர் எழுந்து ஓடிவிடுவீர்!”

“சீச்சீ, இந்தப் பாட்டுகளைத்
தானா ‘இலக்கியம்’ என்று பள்
ளிக்கூடத்தில் சொல்லிக்கொடுக்க
கிறார்கள்?.....”

“அதற்கென்னவாம்?”

“மாணவர்களைப் பழுதாக்கி
.....”

“ஓஹோ! இந்தப் பாட்டைக்
கேட்டால் பழுதாகி விடுவார்க
ளாக்கும்!.....இது இரண்டாம்
வகுப்பில் படிப்பிக்கிற பாட்
டல்ல; மேல்வகுப்பில் - வயது
வந்த மாணவர்களுக்குத்தான்
படிப்பிக்கிறார்கள். அவர்கள்
அறிந்து அனுபவிக்க வேண்டிய
விஷயத்தானே?.....சினிமாவுக்
குப் போய் ‘மன்மதலீலையை’
என்ற பாட்டையும் அபிநயத்தை
யும் பார்த்தால் மாத்திரம் மாண
வர்கள் பழுதாகி விடுவதில்லை
யாக்கும்?”

“போதும்; போதும்! மாணவர்
கள் எப்படியாவது மண்ணாய்ப்
போகட்டும்!.....”

“என்னையும் உம்மையும்
தவிர!”

“எனக்கு ஒரு யோசனை...”

“தோன்றுகிறதோ?”

“எனக்குத் தமிழ்ப்பாடமென்
றால் சுத்த சூனியம்!”

“தமிழ்ப் பெண்ணுயிருந்தா
ல்லவா தமிழ்ப்பாடம் தெரிய
வரும்!”

“ஏன், ஏன்னைப் பார்த்தால்
சிங்களத்தி மாதிரி...”

“இல்லை; பறங்கிச்சி மாதிரி-
பிறத்தைத் தவிர!”

நான் முகத்தைத் திருப்பிக்
கொண்டு, “சரி, சரி; இந்தப்
பறங்கிச்சியோடு உங்களுக்கு
என்ன வேலை?...” என்றேன்.

“அட்டே! கோபம் வந்துவிட்
டதா? பகிடிக்குச்சொன்னால்...”

நான் அவனைப்பார்த்துச் சிரித்
துக்கொண்டு, “நீங்கள் பகிடி பகி
டியாய் எனக்குப் ‘பேய்ப்பட்டம்’
கட்டி விடுவீர்கள்!” என்றேன்.

“பகிட்யென்ன, கொஞ்சம்
உண்மையையுந்தான் சொன்
னேன்”

“பழையபடி...”

“நீர் போடுகிற சட்டையைக்
கண்டால் தான் எனக்குப் பிடிக்க
கிறதல்ல; இப்படியெல்லாமா
துணியை மிச்சம் பிடிக்கவே
ணும்? முழங்காலிலிருந்து ஒரு
சாணுக்கு மேலே.....இது பறக்
கிச்சி வழக்கந்தானே?”

“என்னுடைய உடுப்பை
எனக்கு விருப்பமானபடிதான்
உடுப்பேன்” என்றேன். இதைப்
பற்றி எனக்கு புத்தி சொன்னவர்
கள் எத்தனையோபேர். இதுவரை
அந்தப் புத்திமதிகளை நான் ஏற்
றுக் கொள்ளவில்லை. ஆனால்
பாலுவின் பேச்சைக் கேட்ட
பிறகு, என்னுடைய உடையைப்
பற்றி உண்மையிலேயே வெட்ட

கப்பட்டேன்.

“உமமுடைய விருப்பப்படி உடுத்தலாம்; உடுத்துவது சட்டையல்ல, சேலைதானே! ஓ, உமக்கும் இனி வயது வந்து விட்டது - சேலை கட்டுகிற வயது!இது கிடக்கட்டும், ஏதோ ‘யோசனை’ வந்ததே உமக்கு! மறந்துவிட்டீரா?”

“உங்களிடம் சொல்லிப்பயன் என்ன? எடுத்ததற்கெல்லாம் ரொட்டை சொல்வீர்கள்!”

“தப்பு; தப்பு; தப்பு! இனிமேல் அந்தமாதிரிப் பேசவில்லை. நடந்ததை மன்னித்துவிட்டு, உமமுடைய ‘யோசனை’யைச் சொல்லிவிடும்..... ‘எனக்குத் தமிழ்ப்பாடம் என்றால் சுத்த சூனிபம்’ பிறகு.....?”

“பரீட்சையும் கிட்டிவிட்டது!”

“உம்”

“யாதிடமாவது பாடம் கேட்டுப் படித்தால்...”

“மிகவும் நல்லது!”

நான் பேசாமல் அவனைப் பார்த்தேன், அர்த்தத்துடன், அவன் ஒன்றும் பேசவில்லை. மீண்டும் நான் சொன்னேன்.

“உங்களுக்குத் தமிழ்ப்பாடமென்றால்.....”

“பச்சைத் தண்ணீர் மாதிரி!”

“ஆகையால்.....”

“ஆகையால்?”

நான் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தேன். அவன் வேண்டுமென்றே ஒன்றும் அறியாதவன்போல இருந்தான். நான் என்ன கேட்கப் போகிறேனென்று அவனுக்குத் தெரிந்திருக்கும். ஆயினும் என்வாய் மூலமாகவே அதைக்கேட்க விரும்புகிறான் இந்த வம்பன்!

(தொடரும்)

வெளிவந்துவிட்டது!

வெளிவந்துவிட்டது!!

திருக் கதிர்காமத்துக்கு ஓர் ஆற்றுப்படையாக
முதலியார் குல. சபாநாதன் அவர்கள்
எழுதிய

❀ க தி ர் காமம் ❀

என்னும் விரிவான சரித்திர ஆராய்ச்சி நூல்.
அழகிய படங்கள், பல தோத்திரப்பாடல்கள் கொண்டது.

விலை ரூபா 2/-

வியாபாரிகளுக்குத் தகுந்த கழிவு கோடுக்கப்படும்.

(1) நூலகம்,

19, ரைவின் ஸ்ரீம், கும்பனித்தெரு, கொழும்பு.

(2) பூர்வலங்கா புத்தகசாலை,

சிவன் கோவிலடி, வண்ணார்பண்ணை.

அவதார புருஷன்

○ ○ ○ ○ ○ ○ ○

— கு. பேரியதம்பி —

‘நெஞ்சை அள்ளுஞ் சிலப்பதிகாரம் என்றோர் மணி ஆரம் படைத்த தமிழ்நாடு’ என்று பாரதியார் கூறுகிறார். இளங்கோவடிகள் கவித்துவத்தையே பெரிதும் வியந்து பாரதியார் அங்ஙனம் பாடினார். அவர் கவிச் சிறப்பை நாம் மெச்சுகிறோம். நாடகத் தமிழும் இசைத் தமிழும் பண்டைக்காலத்தில் எத்துணை வளம் பட்டிருந்தனவென்பதை அந்நூலின்மூலம் நமக்கு அறிவுறுத்தும் பெரும்பணிக்காக நாம் இளங்கோவடிகளைப் போற்ற வேண்டும்.

இளங்கோவடிகள் முத்தமிழும் கைவரப்பெற்றவோர் மேதை; நுண்ணறிவு படைத்த கவிஞன்; நாடகத் தமிழும் இசைத் தமிழும் தமிழ்நாட்டினின்றும் அறவே ஒழிந்து போகாதபடி காப்பாற்ற வந்த அவதார புருஷன்.

தமிழன் அந்நிய ஆதிக்கத்தால் தன் பண்டைச் சிறப்புகளை யெல்லாம் மறந்துவிட்டான், அந்நிலைமையிலே அவன் பழைய இசைக் கருவிகளைப் பற்றியுஞ் சிந்திக்கவில்லை. ‘ஆர்மோனியம்’ என்றோர் இசைக்கருவி அவனுக்குக் கிடைத்தது, குழந்தைக்கு வாயில்லைவந்து ஊது ‘ஊதுவீணை’ கிடைத்ததுபோல. அதன் கொடுமையை ஆற்ற முடியாது. ஜவாஹர்லால் நேரு கூறிய வார்த்தைகளை இங்கே கூறுவது நல்லது. — “ஆங்கிலேயனை இந்த நாட்டினின்றும் தூத்துமுன், அவன் கொண்டுவந்த ஆர்மோனியத்தை முதலிலே சுப்பல் ஏற்றிவிடவேண்டும்” என்று கூறினார் அவர்! ஆங்கிலேயன் செய்த அநீதியிலும் பார்க்க இந்த வாதீதியும் இந்தியர்களைச் சித்திரவதை செய்தது. இந்தியரைப் பொதுவாக இது இக்கொடுமை செய்ததென்றால் இசையுலகிற் பெருஞ் சிறப்புற்றிருந்த தமிழனை எங்ஙனமெல்லாஞ் சித்திரவதை செய்திருக்கும் என்று கூறவும் வேண்டுமா?

இப்படியான தருணத்திலே “பழம் பெருமையை உணராத தமிழனே, உன் இசைக்கருவி உதுவல்ல; வேறு. இதோ எடுத்துச் சொல்லுகிறேன், அதன் சிறப்பைக் கேள்; அமைப்பு முறையைக் கேள்!” என்றும், “இதோ அமைத்துவிட்டேன்; உனக்கு ஆற்றலிருந்தால் வாசித்து அதன் இனிமையைக் கேட்டு அமரத்துவமடை. உனது யாழ் கேவலம் மிருக இச்சையை எழுப்புவதல்ல. அது தேவகானஞ் செய்யும்” என்றும் கூறி நமக்கு அறிவுறுத்த வேறோர் அவதார புருஷர் அவதரித்தார். அவர்தான் நம் விபுலானந்த அடிகள். இளங்கோ அடிகள் போன்றே விபுலானந்த

அடிகள் ஓர் திறவியாகவும் முத்தமிழ்ப் புலமையும் ஒருங்கே வரப் பெற்றவராகவும் அவதரித்த புதுமை நோக்கற்பாலது.

இளங்கோ அடிகள் காவியத்தலைவியாகக் கொண்ட அந்த உத்தம மாதா கண்ணகி தேவியைக் குலதெய்வமாக வணங்கும் பெற்றோர்க்கே விபுலானந்த அடிகள் புத்திராக அவதரித்ததும் ஒரு சிறப்பே.

புண்ணிய பூமியாகிய இந்தியாவிலே பெரும் மகான்கள் பிறந்து பல உண்மைகளையும் நமக்கு அறிவுறுத்தினார்கள். பல இலக்கியங்களை ஆக்கினார்கள். பல கலாசிருஷ்டிகளை அளித்துள்ளார்கள். அங்ஙனமிருக்க அடிகள் இலங்கையிலே வந்து அவதரித்ததையுன்னி நாமெல்லாம் பெருமை கொள்ளுகிறோம். காலந்தோறும் இலங்கையும் தமிழுக்குத் தன்னாலான தொண்டைச் செய்துவந்திருக்கிறது. சைவசமயத்தைப் பேணியும், தமிழ் வசனநடைக்கு வழிவகுத்துமுதவிய ஆறுமுகநாவலரையும், பல நூல்களை அச்சேற்றி உதவிய சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையையும் இன்னும் பல அறிஞர்களையும் யாழ்ப்பாண நாடு ஈன்றளித்தது. தமிழினின் பண்பாட்டை நன்கு பிரதிபலிக்கும் இனிய நாட்டுப் பாடல் மலிந்த மட்டக்களப்பும் தன் பணியைச் செய்வதிற்பின்னிற்க வில்லை.

ஒவ்வொரு தமிழனும் சுவாமிக்கு நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டவன். சுவாமிகள் தனது காலத்தில் இருபெருந் தொண்டுகள் செய்திருக்கிறார். தமிழுக்குத் தொண்டு செய்திருக்கிறார்; பிறந்த நாட்டை மற்றவர் மதிக்கும்படியான நிலைக்கு உயர்த்திவிட்டவரும் அடிகளே.

அடிகள் இலங்கையிற் பிறந்து யாழ்நூல் ஆராய்ந்தமைக்கும் ஒரு சிறந்த பொருத்தமுண்டு. இராவணன் ஆண்டநாடு இலங்கை. அவனை “அரக்கன்” என்கிறார் ஒருசாரார்; “அது ஆரியச் சூழ்ச்சி; அரக்கனல்ல, மனிதனே” என்கிறார்கள் மறுசாரார். அவன் அரக்கனாகிலுஞ்சரி, மனிதனாகிலுஞ்சரி. அவன் யாழ் வல்லோன் என்பதை இருசாராரும் ஒப்புக்கொண்டே ஆகவேண்டும். ஒருசமயம் அவன் தேர் செல்வதற்குத் தடையாகக் குறுக்கே நின்ற கைலாச பர்வதத்தைப் பெயர்த்துவிட்டுத் தேரை அப்பாற் செலுத்த உன்னி மலையைத் தூக்கினான். அவன் செயல் கண்டு வெகுண்ட ஈசன் பெருவிரலால் ஊன்றி அமர்த்தினார். அப்பொழுது அவன் தலை ஒன்று முரிந்து வீழ்ந்தது உடனே தன் பிழையை உணர்ந்த இராவணன் முரிந்த தலையை யாழாகக் கொண்டு இனிய ஓசை எழுப்பி இசைபாடி ஈசனை வணங்கினான். அவன் யாழின் இனிமையிலே மயங்கிய ஈசன் அவனுக்கருள் புரிந்தார். திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தாம் பாடிய எட்டாவது திருப்பாடல்களில் இதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். அவ்வெட்டாந் திருப்பாடலைப்பற்றிப் பாடும் சேக்கிழார் சுவாமிகள்,

மண்ணிலகில் வாழ்வார்கள் பிழைத்தாலும் வந்தடையின்
கண்ணுதலான் பெருங்கருணை கைகொள்ளும் எனக்காட்ட
எண்ணமிலா வல்லரக்கன் எடுத்துமுறித் திசைபாட
அண்ணலவற் கருள்புரிந்த ஆக்கப்பாடருள் செய்தார்

என்று கூறுகிறார்கள். அப்பெருங் கருணையை இராவணன் இசை
பிடுலேயே பெற்றான். இங்ஙனம் இசை எழுப்பி ஈசனையே
மயக்கிய இராவணனுடைய கை யாழிலே பட்டால் கேட்கவா
வேண்டும்! அவன் யாழ் வாசிப்பதில் தலைசிறந்தோன் என்பது
இதிலிருந்து புலனாகிறது. அந்த யாழ் வல்லோரைய இராவணன்
அரசுபுரிந்த இலங்கையிலே இருந்து, யாழ்நூலைப்பற்றி ஆராய்வது
சௌகரியமாக இருக்குமல்லவா? மண்ணின் குணம் மரத்திலும்
தெரியும் என்பார்கள். இராவணன் ஆண்ட பூமி யாருக்கு உகந்த
தாக இருக்கும்.

யாழ்க் கருவியைப்பற்றிப் பல நூல்களிலிருந்தும் ஆதாரம்
தேடிய அடிகட்கு இமயமலைவரை சென்று, பெறுதற்கரிய 'பிர
புத்த பாரத' இதழின் ஆசிரியப் பதவியை மேற்கொள்ளும்
பெரும் பேறும் கிடைத்தது. இராவணன் எடுத்து முறிந்திசை
பாடிய கயிலாய பர்வதத்தின் அண்மையிலே இருந்த காலத்தில்
புலனாகாதிருந்த பல யாழ்நூல் உண்மைகளும் புலனாகி இருக்க
லாம். வடநாட்டு நூல்நிலையங்கள் சில அவர் ஆராய்ச்சிக்கு உத
வியதாகச் செய்தி உண்டு.

அடிகளின் இசைத் தமிழ்ப் புலமைக்கு இப்பொழுது அச்
சாகி வெளிவந்திருக்கும் யாழ்நூலும், நாடகத் தமிழ்ப் புலமைக்கு
அவர் பல ஆண்டுகட்குமுன் வெளியிட்ட மதங்களுளாமணியும்,
இயற்றமிழ்ப் புலமைக்கு அவர் இயற்றிய பல பாடல்களும் கட்
டுரைகளுஞ் சான்றாகும். "ஈசனுவக்கும் இன்மலர் மூன்று" என்
பதும், "ஆங்கில வாணி" என்பதும் பிரசித்தமானவை.

மூன்று சர்வ கலாசாலைகள் அடிகளின் தொண்டைப் பெற்
றிருக்கின்றன. அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம் ஒன்று. அதன்
முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியராக அடிகள் தொண்டாற்றினார்கள்.
சென்னை அரசாங்கமும் பல்கலைக் கழகமும் அவர் தொண்டைப்
பலமுறையும் வேண்டிப் பெற்றிருக்கின்றன. கலைச் சொல்லாக்கக்
குழுவினிருந்து அடிகள் செய்த தொண்டு பெரிது. எங்கள் இலங்
கைச் சர்வகலாசாலையின் முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியரும் அடிகளே.

பலருக்கும் பல டொக்டர் பட்டங்களை யெல்லாம் அள்ளிவிசிய
இச் சர்வ கலாசாலைகள் அடிகளுக்கு ஒரு பட்டம் கொடுத்துக்
கௌரவிக்க மறந்தது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. அப் பட்டம்
பெற்ற அறிஞருடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது அவர்கட்கு
அடிகள் இளைத்தவர் ஆகமாட்டார். "துறவிக்கேன் பட்டம்!
கொடுத்தாலும் அதையும்வர் துறந்து விடுவார்" என்று சர்வ கலா
சாலையார் எண்ணியிருந்தால் அதில் ஆச்சரியமில்லை. *

அழகு

இளங்கதிர், முழுநிலா, தென்றல், பறவைகளின் இனிய கீதம், மலையிலிருந்து குதித்தோடும் அருவி — இங்கெல்லாம் அழகு உதயமாகின்றது. அணைந்தோரைத் தன் மனம்போல ஆட்டி அலைத்துப் பூத்துத் தளம்பி மலர் மணம் பரப்புந் தாமரைக்குளமும், அதிலே துள்ளிப் புரளுங்கயல்மீன்களும் அழகுக்கதிர்களை அள்ளி எறிகின்றன. மகிழ்ச்சி பொங்க இளநகையிட்டு மழலை பொழிந்துவரும் குழந்தையைக் காணுந் தாயுள்ளத்திலும், மின்னிச் சிரிக்கும் மழை முகிலைக் கண்ட மயிலின் மனத்திலும் அழகு துள்ளி விளையாடுகின்றது. கலைஞவது உணர்ச்சிக் கொண்டலும், அழகுலகிலேயே முழங்கிப் பொழிகின்றது.

ஞானியும் அழகின் பாதையிலேயே அடிபெயர்த்த நடக்கின்றான். அழகையே தாயகமாகக் கொண்டு சிலர் உயிர் வாழுகின்றனர். ஏன் சில சமூகங்களிலேயே அழகு குடியிருப்பதை நாம் காண்கின்றோம்.

கண்டாரால் விரும்பப்படுந் தன்மையானது சிலவற்றில் வெளிப்படையாய் அமைந்தே விடுகின்றது தாமரைப்பூவிலுஞ்சம்புநதப் பொன்னிலும் உள்ளங்கவருந் தன்மை வெளிப்பட்டு நிற

கின்றது. அதனாலேயே அவற்றை எல்லாரும் மெச்சுகின்றனர். அழகு ஒன்றும் இவற்றைக்கண்டு ஏனையவை அழகின் பாதையைவிட்டு விலகிவிடவில்லை. வசந்த காலத்தின் சோபையைக்கண்டு ஏனைப் பருவகாலங்களில் அழகூற்று வற்றிவிடவில்லை. எக்காலத்தும் அழகு பெருக்கெடுத்த ஒடுகின்றது. அன்னநடையிலும் மயிலின் தோகையிலுமேயன்றி ஆந்தையிலுங்காக்கையிலும் அழகின்பங்கு இருக்கவே இருக்கின்றது.

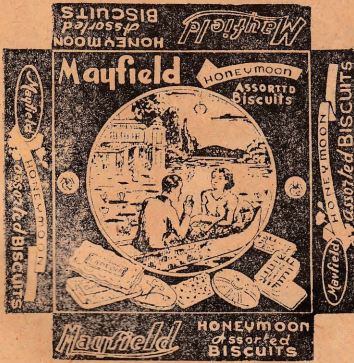
அழகின்பத்தை அனுபவிப்பதற்கு உயிராயுள்ளது ரவிக உணர்ச்சியே. இன்பவிடாய் கொண்ட மனமானது விருப்பம் எனும் வீணையில் ரவிகஉணர்ச்சி நரம்புகளை அருட்டி அழகமுதந் தேங்கி வழியும் ஒலிகளை எழுப்புகின்றது. எரியுந் தன்மையுள்ள பொருளில் நெருப்புப் பிடிப்பது போல, விரும்பப்படுந் தன்மையுள்ள பொருளில் மன விருப்பம் படிகிறது. ரவிக உணர்ச்சியின் அளவுக்கு ஏற்பவே அழகின்ப முஞ் சரக்கின்றது. அதனாலேயே சிலர் தாமரையை அழகென்பர். சிலர் முல்லையே அழகென்கின்றனர். தனித்தனி புருஷத்தவம் வாய்ந்தோரின் முடிபும் வெவ்வேறாயிருப்பதில்லையே. சிலரிடம் அழகுணர்ச்சி கூடியுஞ் சிலரிடம் குறைந்துங் காணப்படும். ரவிக உணர்ச்சி கொண்டவரிடம் ஞானமுந் தங்கிவிடின், அழகுவானில்

அ. கனகசபை

இன்பச்சிறகடித்து நீந்துவர். அவர்கள் காக்கைச் சிறகினிலே கண்ணன் அழகைக் காண்பார்கள்; இடிமுழக்கத்திலும் தேவியின் இன்னிசையைக் கேட்பார்கள்; காணும் இடந்தோறும் எப்போதும் அழகை அனுபவித்தவண்ணமாய் இன்பத்திலே திளைப்பர். அழகே மயமாய் — அவரே அழகாய்த் திகழுவர்.

அழகே நம் இன்ப உலகு; இன்பப் பூஞ்சோலை; தெவிட்டாத தேனமிர்தம். உயிர் உலகு செழிக்க அமுத கிரணங்களைப் பொழியும் பூண சந்திரனும் அதுவே அழகு உள்ளத்தைத் தொட்டு உணர்ச்சிகளை அருட்டுகின்றது. அழகுக்கதிர் கல்மனத்தையும் உருக்கி இன்ப ஊற்றைத் திறக்கின்றது. துன்பந் துன்பம்

எனக்குரலிடச் செய்த அவையே அழகு அரங்கில் இன்ப நடம்புரிவதைக் காணலாம். அழகு மலரும் உள்ளத்திலிருந்து சார்தம் பொறுமை ... ஆதிய நறுமணங்கள் எழுந்து கமழத் தொடங்குகின்றன. அங்கு தாராள சிந்தை குடியேறுகின்றது. உள்ளத்தில் உதித்தெழும் அழகு பேச்சாயுஞ் செயலாயும் வெளிக்கிளம்புகின்றது. இயற்கையில் அழகைக் கண்டு அதன் நிபதிப்படி ஒழுகு பவனது வாழ்வு வளம்படுகிறது. அவன் புனிதப் பிறவியாக - ஒளியுள்ள பொருளாகப் பூண ஆயுளுடன் விளங்குகிறான். அழகமுது உண்டோர் பலர் புகழும்புடன் அமரராய் இவ்வுலகிலேயே வாழுகின்றனர்.

குழந்தைகளுக்கு ஓர் குணமிக்க ஆகாரம்!

சிற்புண்டிகளுக்கு ஓர் சிறந்த உணவு!

“மேபீல்ட் பிஸ்கட்”

நீங்கள் மறக்கமுடியாத போருள்!

● எங்கும் கிடைக்கும் ●

தயாரிப்பவர்கள்;— C. B. M. Co., 21, Vanroyan St., COLOMBO.

பக்தியால் ஆகுமோ?

○

கோட்டாறு, S. ஆதிசூலப்பெருமாள் ஆரியர்.

ஈசனின் கோயிலில் ஆடோடு கோழியை
ஈவிரக் கஞ்சற்றும் இல்லாமல்
ஈசப் பலிசெய்து நின்று தொழுவது
ஈதியோ? என்பதை ஆய்வோமையா!

இத்தரை மீதுள்ள எல்லா உயிருக்கும்
ஈசனே தந்தையுந் தாயுமென்றால்
அத்தனை ஜீவியும் ஆண்டவ னுர்தம்பின்
அன்புக் குழந்தைகள் அல்லவோகாண்!

மற்றறையோர் வந்துநம் பிள்ளையைத் தோட்டிடிவல்
மாறாத கோபத்தால் போரிடுநாம்
பெற்றவ ரான கடவுளின் முன்னவர்
பிள்ளையை வெட்டுதல் நல்லதாமோ?

எல்லா உயிர்களும் ஈசன்சேய் என்றிடிவல்
யாவும்நம் சோதரர் அல்லவோகாண்!
பொல்லாக் குணத்துடன் சோதர ரைக்கொல்லல்
புண்ணிய மாகுமோ அன்பர்களே!

எந்த உயிரிலும் ஈசன் ஒளிர்கின்றான்
என்றபேர் உண்மையை நம்பிடும்நாம்
அந்த உயிர்களைக் கோயிலிற் கொன்றிடிவல்
ஆண்டவ னுஞ்சகிப் பாரேனையா?

பக்தி மிகக்கொண்டு பாவத்தை எண்ணுது
பாழாய் உயிர்களைக் கொன்றிடலாம்;
சேத்த பிராணிக்கு மீண்டும் உயிர்வரச்
செய்யநம் பக்தியால் ஆமோனையா?

ஆல மரம்

அவளுடைய மூதாதைகள் 'அவளுக்கு' என்று வைத்துவிட்டுப் போனது அந்த ஆலமரமொன்றைத்தான். அந்த உடைந்த சட்டி, விளிம்பில்லாத பாளை, அடுப்பாக உபயோகிக்கும் மூன்று கற்கள், தென்னம்பாளை, யாவும் அவளாகத் தேடிக்கொண்டவை. அவள் அறிந்தமட்டில் அவளுக்கு இன பந்துக்கள் யாருமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. எலும்பினாலும் தோலினாலும் மாத்திரமே ஆக்கப்பட்டது போன்ற ஒரு நாய்தான் அவளுடைய பந்து; உயிருக்குயிரான காவலாளியுங்கூட.

காலையில் எழுந்தவுடன் தென்னம்பாளையினால் அம்மரத்தைச் சுற்றி நன்றாகச் சுத்தஞ் செய்வாள். அருகே இருக்கும் நீரோடைக்குச் சென்று பாளையில் நீர் கொண்டு வந்து தன் கூட்டிய இடங்கட்குத் தெளிப்பாள். பின்பழைய சோறு ஏதாவது இருந்தால் தானுமுண்டு தன் நாய்க்குங் கொடுப்பாள். பொழுது நன்றாகப் புலர்ந்ததும் அந்த உடைந்த சட்டியைக்கையிலெடுத்துக்கொண்டு பிச்சைக்குப் புறப்படுவாள். போகும்போது தன் நாயை வாத் சல்லத்தோடு தடவிவிட்டுச் செல்வாள். அதுவுந் தன் வாலைக்

குழைத்து இருதய பூர்வமான நன்றியைக் கண்கள்மூலம் தெரிவிக்கும்.

தெருத் தெருவாக ஆலைவாள். மூலை முடுக்கெல்லாம் போவாள். யாராவது இரங்கி ஏதாவது உணவு கொடுத்தால், அதைப்பத்திரமாக உண்ணாமல் வைத்துக்கொள்வாள். "ஏன் சாப்பிடாமல் கொண்டு போகிறாய்" என்று யாராவது கேட்டால் "நடக்கமுடியாத ஒரு கிழவனுக்குக் கொண்டு போகிறேன்" என்று கூறுவாள். அவள் வரவை ஆவலோடு எதிர் பார்த்துக்கொண்டு ஏங்கியிருக்கும் அந்த நாயின் அருமை அவளுக்கல்லவோ தெரியும். ஆலமரத்தடியில் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் கந்தல்களையும் மற்றப் பொருட்களையும் பாதுகாத்துக் கொண்டிருக்கும் காவலாளி அல்லவா அது!

சுமார் இரண்டு, மூன்றுமணிக்குத் தன் இருப்பிடம் நோக்கி விரைந்து செல்வாள். அவளுக்கு முன்னால் அவளுடைய உள்ளம் பறந்துகொண்டிருக்கும். தூரத்தில் வரும்பொழுதே கரிய முகில் கூட்டத்தைப்போல ஆலமலைகளின் கூட்டம் காட்சியளிக்கும். அவளுடைய உருவங் கண்ணிற் பட்டதும் தாயைக் கண்டவுடன் துள்ளிக் குதித்தோடும் பசுக்கள்

றைப்போல் அந்த நாய் ஒடிச் சென்று அவனைச் சுற்றிச்சுற்றி வலைக் குழைக்கும். அவளும் அன்போடு அதைத் தடவிக்கொடுப்பாள்.

ஆலமரத்தின் கீழே உட்கார்த்ததும் அவளுடைய களைப்பெல்லாம் மாயமாய் மறைந்துவிடும். கொண்டுவந்ததை நாயோடு பகிர்ந்து உண்பாள். சிறிதுநேரஞ்சென்றபின் பக்கத்திலுள்ள நீரோடைக்குச் சென்று குளிப்பாள். சுமார் ஆறு, ஏழு மணியளவில் அரிசி இருந்தாற் சோறுக்குவாள். இதற்கிடையில் அவளுடைய நண்பர்கள் — காக்கங்கள், குயில்கள் முதலியன — கா, கூ, என்று ஆரவாரித்துத் தாங்கள் வந்திருப்பதை அவளுக்குத் தெரிவிப்பார்கள். எல்லோருமுறங்கியபின் அவளும் அந்த வேரில் தன் தலையைச் சாய்ப்பாள். அந்த ஆலம் வேர்தான் அவளுடைய தலையணை. அவளுடைய குருட்டுத் தாத்தா உறங்கியதும் அதே வேரில் தலைவைத்துத்தான். சீமேந்தால் மெழுகப்பட்ட சுவரைப்போல அந்த வேர் அழுத்தமாக இருந்தது.

அன்றும் அவள் அதேவேரிலே தான் தலைவைத்துக்கொண்டு நிம்மதியாகத் தூங்கினாள். அந்த நாயும் அவளின் காலடியில் தூங்கிக்கொண்டிருந்தது. சீமென்று ஒரு பயங்கரமான கனவு கண்டு துடித்து எழுந்தாள். வாய் என்னவோ கூறி உளறியது. மரத்தைச் சுற்றி ஒருமுறை வந்தாள்.

அப்பொழுதும் அவளுக்குத் திருப்தி உண்டாகவில்லை. நன்றாக ஒருமுறை அண்ணாந்து பார்த்தாள். மரம், மரமாகத்தானிருந்தது. அது முரிந்து வீழ்ந்து விடவில்லை. கண்டது வெறுங்கனவாக இருந்தாலும் அவளுடைய உள்ளத்தில் சகிக்கமுடியாத வேதனை குடி கொண்டது. பொங்குவருங் கண்ணீரை அடக்கினாள். ஆனால் அடக்கமுடியவில்லை. அருகே கவலை தேங்கிய முகத்தோடு நின்ற நாயை அருகிலிழுத்து அணைத்துக் கொண்டாள். அதுவுந்தன்னுடைய நாவால் அவளுடைய கரத்தை நக்கியது. இரவு முழுதும் தூங்காமல் விழித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

பொழுது புலர்ந்ததும் வழக்கம்போல் சட்டியைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டாள். அவளுடைய மனஞ்சஞ்சலப்பட்டது. தான் கண்ட பயங்கரமான கனவை ஒருமுறை நினைத்துப் பார்த்தாள். ஒருவேளை உண்மையில் அப்படி நடந்தால்..... நினைக்கவே அவளுடல் நடுங்கியது. கால்கள் செல்ல மறுத்தன. எத்தனை நாட்களுக்குப் போகாமலிருக்க முடியும்? ஒருநாள் பிச்சைக்குச் செல்லாவிட்டால் அவளுடைய கதியென்ன? அவளையே நம்பிக்கொண்டிருக்கும் நாயின் கதிதானென்ன? மனக்கலக்கத்தோடு புறப்பட்டாள். மரத்திலிருந்து இரண்டு மூன்று பனித்துளிகள் அவள்மேல் வீழ்ந்தன. பரிதாபத்தோடு அண்ணாந்து

பார்த்தாள். மறுபடியும் பனித் துளிகள் வீழ்ந்தன. அவள் அதைக் கேவலம் பனித்துளிகளாக நினைக்கவில்லை. “நிராதரவாக என்னை விட்டுப் போகிறாயா” என்று அந்த ஆலமரங்கதறிப் பெருக்குங் கண்ணீர்தான் அத்துளிகள் என்று நினைத்தாள். அவள் கண்களும் நீரைச் சொரிந்தன.

அவள் பிச்சைக்குச் சென்று விட்டாள். ஆனால் மனம்மட்டும் கிம்மதியாயில்லை. வழக்கத்திற்கு விரோதமாகப் பன்னிரண்டு மணிக்கே இருப்பிடத்தைநோக்கி நடந்தாள். எல்லோரும் கூட்டங் கூட்டமாக நின்று எதையோ பற்றி ஆனந்தத்தோடு பேசிக் கொண்டு நின்றார்கள். அதை என்னவென்றறிய அவளுக்குமாசைதான். ஆனால் அவர்களிடம் சென்று அறியக்கூடிய தகுதி அவளுக்கில்லை. அவ்வழியால் வந்த ஒரு சிறுமியிடம் விசாரித்த பொழுது “எங்கள் கிராமத்திற்கு ரெயில்பாதை போடப் போகிறார்களாம். இன்னுமிரண்டு மாசத்துள் ரெயில்ஓட ஆரம்பித்துவிடும் என்று அப்பா சொன்னார்” என்று குறுமி.

ரெயில் வந்தாலென்ன, ஆகாயக் கப்பல் வந்தாலென்ன? பிச்சைக்காரியாகிய அவளுக்கு இரண்டுஞ் சரிதானே? இருப்பிடத்தை நோக்கி அவள் விரைவாக நடந்தாள்.

“இதென்னடா சனியன்! வேலைசெய்ய விடமாட்டேனென்கிறதே!” என்றுரைருவன். ஆங்கில உடையில் நின்ற எஞ்சினியரின் கைத்துப்பாக்கி ‘மீய்’ என்ற சத்தத்தோடு வெடித்தது. இவ்வளவு நேரமும் மரத்தைச் சுற்றிச் சுற்றித் தன் எஜமானியின் பொருட்களுக்காகப் போராடிய அந்த நாய் மண்ணிற் சாய்ந்தது.

சுமார் கால் மைல் தூரத்தில் வரும்பொழுதே தென்படும் ஆலமரம் இன்று வெகு சமீபத்தில் வந்தும் அவள் கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லை. ஆலமரம் இருந்த இடம் ஒரே வெளியாக இருந்தது. இரவு கண்டகனவு அவள் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. கையிலிருந்த சட்டி ‘தடா’வென்று வீழ்ந்தது. மரத்தடியை நோக்கி ஓடினாள். அவளுடைய சாமான்கள் ஒரு பக்கத்தில் எறியப்பட்டுக் கிடந்தன. இன்னொரு பக்கத்தில் அவளுடைய நாய் உயிரற்றுக் கிடந்தது. மறுபக்கம் திரும்பினாள். மாறிமாறி விழும் கோடரிக்கொத்தைத் தாங்க மாட்டாமல் தவிக்கும் மரத்திலிருந்து உதிரும் பெருகுவதுபோலிருந்தது அதிலிருந்து வடிந்த பால். ‘ஐயோ’ என்றலறிக்கொண்டு ஓடிப்போய் வீழ்ந்தாள். திடீரென்று ஒரு கோடரிக்கொத்து அவளுடைய தலையில் வீழ்ந்தது. எல்லோருந் திகைத்துப்போய் நின்றார்கள். வெண்ணிரத்தமும் செவ்விரத்தமும் கலந்து அடிமரத்தைக் கழுவிக்கொண்டு பாய்ந்தன!

● 'எனக்கு அது முடியாது!' என்ற கவிதை மறுமலர்ச்சி ஆண்டுப் பேரிதழில் வெளியானது. நாவற்குழியூர் நடராஜன் புனைந்தது. அதைப் படித்த 'சாரதா'வுக்குப் பொறுக்க முடியவில்லை. "என்ன தான் சொன்னீர் ஐயா?" என்று சூட்டோடு சூடாகக் கேட்டார். இடவசதியின்மையால் நாம்தான் ஆறப்போட்டுவிட்டோம்.

வேண்டும் புத்திமதி!

என்னுதான் சொன்னீ ரையா?
 எனக்கது முடியா தென்றீர்;
 உண்மைதான், நீரும் ஏதோ
 உருப்படா வழிதான் சொன்னீர்;
 மண்ணிலே உம்போல் யாரும்
 'மணவினை விரும்போ' மென்றால்,
 பெண்மையுங் குன்றும்; ஆணின்
 பெருமிதங் குறையும் வாழ்வு;
 கானலிற் பெய்யும் மாரி
 கவேனத் தேறிக்குந் திங்கள்
 வீணிலே போவ தேபோல்,
 விருத்தியற் றழியும் ஐயா;
 ஆனோடு பெண்ணின் சேர்க்கை
 அவனியில் இயற்கை யாக,
 ஏனதை வேறுத்தீர்? பாட்டில்
 எனக்கது முடியா தென்றீர்?

இல்லறம் என்ப தேல்லாம்
 இயற்கையின் நியதி தானே?
 பிள்ளைகள் வேண்டா மென்றால்,
 பிறப்பையே பழித்தீர் ஐயா;
 'முள்'ளென வாழ்வைத் தள்ளும்
 முகாந்திரம் முழுதும் பொய் போய்;
 கள்ள வை ராக்கி யத்தால்
 கனவிலுங் கவலை தானே!

புத்தியைக் கேளும் ஐயா!
 புதுமையாய்க் கலகஞ் செய்து,
 பக்திபோற் காட்டிப் பெண்ணை
 பரிசுசித் திடவே வேண்டாம்;
 முத்தமிழ் நாட்டுளூர் பெண்ணை
 முறைமையாய் மணமுஞ் செய்து
 பக்குவ மாகப் பேணின்,

பரிமளித் திடமே வாழ்க்கை! — "சாரதா"

சில உண்மைகள்

● 'தோல்வியே வெற்றியின் படிகள்' என்பது ஒரு அறிஞனின் கருத்து. அகப்பட்டுத் தண்டனைபெற்ற குற்றவாளியே திருத்தமடைகிறான். அகப்படாமல் தப்பிவிட்டவன், ஒருபோதும் திருந்துவதில்லை.

துயரப்பாதையில் கால்கடுக்க நடந்தவன்தான், இன்பத்தை ரவித்து அனுபவிக்கிறான். வெயிலில் நடந்து களைத்தவனுக்குத் தான் நிழலின் அருமை தெரிகிறது.

நமது இந்து சமயப் பெரியோர்களில் பலர், துன்ப வாழ்வினும், தீய ஒழுக்கத்தினும் ஆழ்ந்துபோயிருந்து கரையேறி வந்தவர்களே. அதனால்தான் நரகத்துக்கும் சுவர்க்கத்துக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை அவர்களால் நன்கறிய முடிந்தது!

● வானவில்லிலுள்ள ஏழு நிறங்களைக் கண்டறிவது சலபம். ஆனால் மனிதனின் மனத்திலுள்ள நிறங்களை — சே! என்ன என்னவோ நிறங்களெல்லாம் கலந்து ஒவ்வொரு வேளைக்கும் வெவ்வேறு விதமான காட்சிகள் அங்கே தென்படுகின்றன. தயையும், துஷ்டத்தனமும், அன்பும், பொறாமைமும், தாராளத்தன்மைமும், சிறுமைத் தன்மைமும் மனிதனுடைய மனத்தில் என்னென்ன கலப்புகள் உண்டாக்குமென்பதில் நிச்சயமில்லை. மனிதனுடைய உள்ளத்தில் ஏழு நிறங்களல்ல, எழுநூறு நிறங்கள் இருக்கின்றன.

● மனித வாழ்விலே யெளவன பராயம் மிகப் பிரதானமானது. அடிக்கடி தவறுகள் செய்கிறோம்; உணர்ச்சி வசப்படுகிறோம்; தோல்வியுறுகின்றோம். ஆனால் சிறிதும் ஊக்கம் குறையாமலும் முன்வைத்த காலீப் பின்வைக்காமலும் போய்க்கொண்டிருக்கின்றோம்! பேடித்தனம் எங்கேயோ, மூட எண்ணங்கள் எவ்விடத்திலோ, குறுகிய நோக்கம் எங்கோ, அவ்வவ்விடங்களிலெல்லாம் இளைஞர் கோடரியும் கையுமாகச் சென்று நிர்மூலமாக்க வேண்டும்.

● சத்தியம் கண்களுக்குத் தெரியாது. அது உள்ளத்திற்கு — மனிதனின் மனத்தில் இருக்கும் தெய்வத்தன்மைக்குத்தான் தெரியும். மனிதத் தன்மையை உதைத்துத் தள்ளிவிட்டு உயிரோடு இருப்பதைக் காட்டிலும் மனிதத் தன்மையைக் காப்பாற்றிக் கொண்டே சாவைத் தழுவுவதிற்குள் எனக்கு ஆனந்தம் உண்டாகும்.

● காதலுணர்ச்சி மிகவும் நாணமுள்ளது. ராஜ சபையில் தீரை மறைவில் உட்காரும் மகாராணிபோல அது வார்த்தைகளின் ஆழத்திலே ஒழித்திருக்கிறது!

— "சிவகுமாரன்"

❁ க தி ர் க ர ம ம் ❁

“கதிர்காமம்” என்ற சொல் எல்லோரையும் தலைமிரச் செய்கிறது. அரசியல்வாதிகளோ, ‘கதிர்காமம் யாருக்கு? சிங்களவருக்கா, தமிழருக்கா?’ என்ற ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுகிறார்கள்; தெய்வ பக்சர்களோ இது ஒன்றையும் கவனியாமல் ‘கதிர்காமத்தையாவுக்கு அரோஹரா!’ போட்டு ஆனந்தக் கூத்தாடுகிறார்கள்.

இத்தகைய சிறப்புவாய்ந்த கதிர்காமத்தைப்பற்றிச் சரித்திர பூர்வமான உண்மைகளை யாராவது அழகாக எடுத்துச் சொன்னால், அதைக்கேட்பதற்காகத் தமிழ்மக்கள் எதையும் தியாகம் செய்வார்கள். நீங்கள் இரண்டே இரண்டு ரூபாவைத் தியாகம் செய்துவிட்டால் உங்கள் வீட்டிலிருந்து கொண்டே கதிர்காமத்தைப்பற்றிய விவரங்களைத் தெரிந்துகொள்ளலாம். ழுதலியார், குல, சபாநாதன் அவர்களோ, உங்களுக்காக இதற்கு எவ்வளவோ தியாகம் செய்திருக்கிறார்! எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டுப் பல விஷயங்களைச் சேர்த்துக் கொடுத்திருக்கிறார். தமிழ்மக்கள் அவருக்குக் கடமைப்பட்டீர்களார்கள்.

“இலங்கையின் புராதன சைவாலயங்கள்” என்ற தொடரில் முதல் வெளியீடாகக் ‘கதிர்காமம்’ வெளிவந்துள்ளது. கதிர்காம ஸ்தலத்தைப்பற்றிய புராண வரலாறுகள், சரித்திரக்குறிப்புகள், செல்லக்கதிர்காமம், கதிர்காமலை என்னுமிடங்களின் வரலாறுகள் என்பவற்றோடு கதிர்காம தரிசனம் செய்து பயன்பெற்ற மகான்களின் வரலாறுகளும் ஒழுங்காகத் தொகுக்கப்பெற்றிருக்கின்றன.

கதிர்காம வேலவர்மேல், பல புலவர்கள் பாடிய தோத்திரப் பாடல்கள் அநுபந்தமாகச் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளன. ஸ்தல சம்பந்தமான பல படங்கள் கண்ணுக்கு விருந்தாகின்றன.

புத்தகம் கையிற் கிடைத்ததும், “இது சக்தி வெளியீடா, அல்லது தமிழ்ப்பண்ணை வெளியீடா?” என்று அறிவதற்காகப் புரட்டிப்பார்த்தோம். கண்களை நம்ப முடியவில்லை. ஆஹா, இது ஒரு யாழ்ப்பாணத்து வெளியீடா? “சபாஷ், திருமகள் அழுத்தகம்!” என்றுதான் சொல்லத் தோன்றுகிறது. அச்சம், அமைப்பும் இச்சிறந்த நூலுக்குப் பெருஞ் சிறப்பை அளிக்கின்றன.

ஒவ்வொரு தமிழனும் வாசித்துப்பார்க்கவேண்டிய நூல் ‘கதிர்காமம்’.

கதிர்காமம்—ஆசிரியர்: முதலியார், குல. சபாநாதன். கிடைக்குமிடங்கள்: தனலக்குமி புத்தகசாலை, சன்னாகம்; ஸ்ரீ லங்கா புத்தகசாலை, யாழ்ப்பாணம்; நூலகம், 19, ரைவின் ஸ்டீர், கும்பனித் தெரு, கொழும்பு. விலை ரூபா 2.

குயிலின் பதில்

— “பரமேஸ்” —

*

சின்னஞ் சிறு கூட்டில் — இரவீனில்
சேன்று நீ வாழ்கையிலே
வன்னக் கவிதை எங்கே? — குயிலே
மன்னும் மகிழ்ச்சி யெங்கே?

*

கூட்டிலிருகையிலே — உளந்தான்
கும்பி யோடுங்குதம்மா!
பாட்டும் மறந்த தம்மா! — உலகமும்
பாழேனப் பட்டதம்மா!

மீண்மீக் காலையினில் — அம்மே
விஞ்சும் வெளி வரவே
தூண்மே கவி சொலவே — மகிழ்ந்துளம்
துள்ளித் துடிக்கு தம்மா!

வேட்ட வேளிதனிலே — கதிரோளி
வேள்ளத்தில் முழ்கியதும்
பட்ட மனந் தழைத்தே — கனிந்திசை
பாடவும் வன்மை கண்டேன்!

வானொளி கண்டவுடன் — உவந்திசை
வாரி வழங்குகிறேன்!
தேனை நீகர்க்கு மின்பம் — அதனில்
தேங்கிக் கிடப்பதுவே!

இருவித மங்கையர்

“நாகரீகப் படிப்புப் படித்த பெண்கள் தமது இயற்கையான அச்சம், நாணம், மடம், பயிர்ப்பு போன்ற உயர்ந்த குணங்களைப் புறக்கணித்து விட்டு, ஆண்களுடன் சமமாகப் படாடோப வாழ்க்கை நடத்துவதில் முன்கிரார்கள். அத்தகைய படிப்புப் பெறாத சகோதரிகளோ சுகாதாரத் திற்காக ஏற்பட்ட சில பழக்கங்களை சம்பிரதாயங்களாக மாற்றிக்கொண்டு குருட்டு வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள். முதற்கூறியவர்களை ஆண்கள் தமது விளையாட்டுக் கருவிகளைப் போலவும் பின்னூற் குறிப்பிட்டவர்களைப் பிள்ளை பெறும் யந்திரங்களாகவும் நடத்துகிறார்கள். — ம. சீ. கை. ஆகஸ்ட், 1947.

ஆண்களுக்கும் — பெண்களுக்கும்.

மறுமலர்ச்சி வாசகரான ஒரு பெண் மணி சில மாதங்களுக்குமுன் நமக்கு எழுதிய கடிதத்தில், “மறுமலர்ச்சியில் பெண்கள் பகுதியை ஏன் ஆரம்பிக்கவில்லை?” என்று கேட்டிருந்தார்.

அவருக்கு நாம் பதில் எழுதியபோது, “ஆண்களோடு பெண்களும் சரிசிகர் சமானமாக வாழ்வமிந்த நாட்டிலே” என்று பாரதியார் பாடினார். பெண்கள் பகுதியை மாத்திரம் ஆரம்பித்தப் பெண்களுக்கு அவமானத்தை உண்டாக்க நாம் விரும்பவில்லை. எப்போதாவது ‘ஆண்கள் பகுதி’யை மறுமலர்ச்சியில் பிரசுரித்தால், அப்போது பெண்கள் பகுதிக்கும் இடமளிக்கிறோம்” என்று எழுதினோம்.

இப்போது அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை இருபாலார்க்கும் அளிக்கிறோம். அடுத்த இதழில் ஆண்கள் பகுதிக்கும், பெண்கள் பகுதிக்கும் தனித்தனியே சில பக்கங்கள் ஒதுக்கித் தருகிறோம். ஆண்கள் பகுதிக்கு ஆண்களும், பெண்கள் பகுதிக்குப் பெண்களும் கட்டுரைகள் எழுதலாம். சுவையான சிறிய கட்டுரைகள் இடம்பெறும். புனைபெயருடனும் எழுதலாம். ஆனால், கட்டுரையாளரின் உண்மையான பெயரும், விலாசமும் எமக்குத் தெரிவிக்கப்படல்வேண்டும்.

“எதைப்பற்றி எழுதுவது?” என்று நீங்கள் கேட்கலாம். எதைப்பற்றியும் எழுதலாம். சமையலைப்பற்றிப் பெண்கள் எழுதலாம்; அதைச் சாப்பிடுவது எப்படி என்பதைப்பற்றி ஆண்கள் எழுதலாம். இப்படியான சில்லறை விஷயங்கள் தொடக்கம், ஆண்; பெண் இதய உணர்ச்சிகள் சம்பந்தமான ஆராய்ச்சிகள் வரையும் எழுதலாம். படிப்பதற்குச் சுவையான கட்டுரைகள் இடம்பெறும்.

— ஆசிரியர்கள்.

கதிர்

அழகிய சித்திரங்கள் வரையவும்,
★ புள்ளாக்குகள், சினிமா ஸ்டைல்கள்
செய்யவும் தனிப்பட்ட சிறப்பு வாய்ந்தவர்.

எழுதுங்கள்: P. KATHIRAVETPILLAI,
COMMERCIAL ARTIST,
127, Silversmith St., COLOMBO.

Publisher: K. S. Natarajan,
Printed at Sri Parwathi Press,
No. 288, Hospital Road, Jaffna.

Editors:
A. S. Muruganandan
T. S. Varatharajan